

YAŞADIKÇA

E.Org. ÇETİN DOĞAN
(Ahmet Yesevi Üniversitesi
Mütevelli Heyeti Başkanı)

Yeni Yıla Girerken Ortadoğu Notları ve Türkiye

Onümüzdeki yeni yılın, toplumsal yaşamımızı, laik demokratik cumhuriyetimizin yapısını, itibarını şekillendirici önemli bir kilometre taşı olacağından kimse kuşku duymasın. Bu makalenin amacı, yeni yıl yaklaşırken ve de “**28 Şubat’ın 10’ncu yılı**” dolarken, kurumların ve kişilerin usul edindiği bir bilânço çıkarmak, yakın çevremiz ve ülkemiz için, geleceğin nelere gebe olduğunu konusunda bir durum tespiti yapmaktır.

Ülkemizdeki gelişmeleri dış dinamiklerden soyutlamanın olanağı yok. Dünyamız küçüldü kçe ülkelerin ve insanların kaderi birbirine daha fazla bağlanıyor. Yeni yıla ilişkin bir durum tespiti yaparken, bizi doğrudan veya dolaylı olarak etkileyecek kendi dışımızdaki gelişmeleri elbette göz ardı edemeyiz.

Dünyamıza Genel Bakış

Önce dünyamızda yaşanan sorunların kaynağını oluşturan çok acı bir gerçeğe kısaca değinmek uygun olacaktır:

Birleşmiş Milletler Örgütü’nün yaptığı son araştırma, dünyamızdaki gelir dağılımındaki aşırı dengesizliği en çarpıcı bir şekilde ortaya koymaktadır. (*) Raporun ortaya koyduğu verilere göre, dünyamızda yaşayan yetişkinlerin yüzde 1’i dünya zenginliğinin yüzde 40’ına sahip olduğu görülüyor. Yetişkin dilimini yüzde 1’den yüzde 10’a çıkardığımızda ise bu pay yüzde 85’e çıkıyor. Buna karşılık yine raporda, dünya yetişkin nüfusunun yarısı küresel zenginliğin ancak yüzde birine sahip olduğu belirtiliyor. Az gelişmiş ülkelerdeki her bir yetişkinin bakmak zorunda olduğu kişi sayısının fazlalığı dikkate alındığında, uçurum daha da keskinleşiyor.

Dünyada barış ve huzurun sağlanması, insanoğlu geleceğinin güvenceye alınması; haksızlıkların giderilerek, küresel zenginliğin dağılımındaki korkunç uçurumun bir ölçüde giderilmesi ve “**çevrenin**” hoyratça tahribine son verilmesi ile mümkün olabilir. Elbette çağdaş insanı yaratıcı

çağdaş eğitimi yaygınlaştırmadan bu hedeflere ulaşabilmek pek mümkün olamayacaktır. Eğitimden kastımızın, kitleleri salt okuryazar yapmak olmadığı, eğitim ve öğretimin bir aydınlanma süreci ve işlevi olduğu kuşkusuzdur.

Yakın Komşu Amerika

Başkan Bush ve benzeri makam sahiplerinin cehaletinden, insanlığın daha fazla zarar gördüğü acı olsa da bir gerçek. Bunun ülkemizdeki örnekleri sayılmayacak kadar çok olduğu biliniyor. Bu nedenle “**Tanrıyla özel iletişim içinde olduğun u**” ileri süren George W. Bush’un dünyamızdaki anıtsal örneğini oluşturduğunu söylemekle yetinelim.

Sayın Annan’ın, görevini yeni Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Ban Kimoon’a devretmeden önce söylediği sözler, çok dikkat çekici. ABD dış politikasını şekillendiren “**Yeni Muhafazakâr**” ideolojiyi açıkça telin eden Annan, bir anket sonucundan alıntı yaparak, “**Irak halkının büyük çoğunluğunun Saddam dönemini aradığı**” yolunda bir demec verdi. ABD’nin insan hakları konusundaki liderliğini “**terörle savaşta**” yitirdiğini belirten Annan’ın, Harry Truman Başkanlık Müzesini ziyaretinde sarf ettiği şu sözler, Birleşmiş Milletlerin duvarlarına kazınacak niteliktedir: “**Güç, özellikle askeri güç, doğru amaçla, çoğunluğun uygun bulacağı normlarda kullanılırsa dünya bunu meşru sayar**”. Bilmem bu sözler size, “**ülkemizin her on yılda bir yaşamak zorunda kaldığı deneyimleri**” de anımsatıyor mu?

Baba Bush’un Birinci Körfez Savaşı, Ortadoğu’da Amerikan varlığı ve etkinliğini doruğa taşıyan yeni bir dönem başlatmıştı. Oğul Bush bu mirası, Natan Sharansky’nin(**) öğütlediği, “**yapıcı istikrarlılık**” yaratma uğruna heba etmişe benziyor. Bush’un başlattığı “**Cihadın**” sonuçlarını hep birlikte görüyoruz.

Atalarımızın “**Yanlış hesap Bağdat’tan döner**” sözündeki keramet, bugün daha iyi anlaşılıyor.

Amerika'nın siyasi ve askeri gücünün yanlış hesapla kullanılması bu gücü aşındırmış ve zaafa uğratmıştır.

ABD'nin etkinliği her geçen gün daha fazla erimekte, eski dostlar ABD ile ilişkilerde araya mesafe koymaya özen göstermektedir. Ortadoğu'da oğul Bush'un vaat ettiği demokrasi ve özgürlüklerin yerine, dinsel ve töresel taassubun göz açtırmayan gölgesi yayılıyor. Bu yeni dönemin varlık ve etkinliğini ne kadar sürdürebileceğini kestirmek oldukça zor. Görünen o ki, bundan sonra bölgedeki muhataplarımız; Ayetullahlar, imamlar ve mollalar olacaktır. Ortadoğu'da gelişmeler bize, bir **"Süper Gücün"** dünyayı kendince düzene sokma becerisinin limitlerini göstermiştir. Bush olmasa bile ABD'nin önde gelen simaları da, bu gerçeğin nihayet farkına varmış görülmektedir.

Baker-Hamilton Raporu:

Her gün ortalama 100 sivilin öldüğü Irak'taki duruma ilişkin, 6 Aralık'ta açıklanan Baker-Hamilton Raporu **"vahim, çok vahim ve de acil önlem alınmaz ise daha da vahimleşeceği"** uyarısında bulunuyor. Rapor, iç toplumsal gerginliklerden dolayı 1,6 milyon insanın iç göç ile yer değiştirdiğini, 1,8 milyon insanın dış ülkelere kaçtığı belirtilmekte; Irak Ordusu ve Polis Gücünün onarılması pek kolay olmayan zaafı vurgulanmaktadır. Rapor büyük bir alçak gönüllük ve samimiyetle, **"ABD'nin tek başına Irak'taki olumsuz gelişmelerin seyrini değiştirebilecek veya etkileyebilecek gücünün kalmadığını"** kabullenmektedir.

Irak'ta yapılan yanlışları irdelermeyen rapor, **"çıkış yolu için"** 79 öneri sunuyor. Önerilen çıkış stratejisinde zafer beklentisi olmadığı gibi, Ortadoğu'da **"demokrasiyi"** yerleştirme gibi ham hayaller de yer almıyor. Ancak Irak'ta hezimete uğramanın ABD için doğuracağı çok olumsuz sonuçlar da vurgulanıyor. Temel hedef, **"zafersiz, hezimetsiz, sancısız bir şekilde, 2008'in ilk çeyreğine kadar, ABD askeri varlığının büyük bölümünün Irak'tan çekilmesinin"** sağlanmasıdır. Başkan Bush'un yapılan önerilere pek sıcak baktığı söylenemez.

Rapor'a Tepkiler:

Dünya ve ABD kamuoyunda raporun temkinli bir iyimserlik yarattığı söylenebilir. ABD'de raporu uygulamaya koyabilecek bir liderliğin olmayışı en büyük talihsizlik. Raporu ciddi bir çalışma olarak niteleyen BUSH'un kendisini 180 derece geri adım

atmasını isteyen önerileri bütünüyle kabullenmesi oldukça zor görülüyor.

Cumhuriyetçilerin yarı dönem seçimlerinde gerek Temsilciler meclisinde ve gerekse Senato'da çoğunluğu kaybetmeleri, Bush'un önerileri bütünüyle göz ardı etmesine olanak vermeyecektir. Senato'dan da onay alan yeni Savunma Bakan Robert M. Gates, bir senatörün sorduğu soruya cevaben, **"ABD'nin Irak'ta savaşı kazanmakta olmadığını, bölgede daha büyük çatışma riskinin bulunduğunu"** tereddütsüzce ifade etmiştir. Bush benzer soruya, zafer inancını kaybettiği anlamına gelecek şekilde; **"savaşı kazanmıyoruz da, kaybetmiyoruz da"** şeklinde, yanıt vermiştir. Bush'un, söz konusu Raporla, Pentagon ve Ulusal Güvenlik Konseyinin hazırladıkları diğer iki raporda yer alan önerilerden, kendine uygun karma bir çıkış yolu aramakla meşgul olduğu biliniyor. Bu yolda atacağı ilk adımın, kontrolden çıkan Irak'ta durumu kontrol altına almak için, Rapor'da yer alan **"geçici olarak kuvvetleri artırma"** önerisi olacağı sanılıyor. (***) Geri çekilmeden önce, çekilmenin güvenliğini sağlamak için karşı taarruza geçmek, sıkça başvurulan bir askeri taktiktir. Irak'a ilişkin Bush'un yeni stratejisini açıklaması, Ocak ayı ortalarını bulacağı sanılıyor.

Rapor'a en büyük tepkiyi Kürtlerin göstermesi iki temel noktadan kaynaklanıyor.

Birincisi Irak'ta Merkezi Hükümetin güçlendirilmesidir. Bu kapsamda, gelecekte de elde edilecek petrol gelirlerinin mahalli yönetimlere bırakılmayarak merkezden kullanımı öngörülmektedir. Ordu ve Polis Gücünün yeniden teşkilatlandırılması ve yeni görev tanımları çerçevesinde, milislerin yanı sıra Peşmerge gücünün de marjinalleşme tehlikesi ile karşı karşıya kalacağıdır.

Kürtlerin ikinci itirazı ise, Anayasa'ya göre Kerkük'ün kaderi için 2007 sonuna kadar yapılması gereken **"referandumun"** belirsiz bir süre ertelenme istemidir.

Irak'ta çoğunluğu oluşturan Şiiler, petrol gelirlerinin dağıtımını için yapılacak düzenlemede kendilerine nüfusları oranında pay düşeceğinden fazla itirazları olmasa da, SCIRI'nin emrindeki Bedir Tugaylarının ve Mukteda SADR'a bağlı Mehdi Ordusunun, merkezi güvenlik güçlerine entegrasyonunda ciddi sorunlar çıkacağından hiç kimsenin kuşkusu olmasın.

Irak'taki soruna politik bir çözüm aramada şimdiye kadar kendilerini dışlanmış hissedilen Sünnilerin,

yukarıda öngörülen hususları kendileri için iyi bir başlangıç sayacağı kuşkusuzdur. Yapılan öneriler içerisinde dikkatleri çeken diğer bir öneri de, eski Baas partisi mensuplarının, Şiiler, Sünniler ve Kürt-lerin yanı sıra, iç barışın sağlanması için yapılacak görüşmelere aktif katılımlarının istenmesidir. Bu istek Irak Başbakanı tarafından ivedilikle işleme konmuş; Maliki'nin 14 Aralıkta başlattığı konferansa yurt dışında bulunan eski başçılar ilk defa resmen çağrılmış ve bir bölümü toplantıya katılmıştır. Ayrıca Saddam'ın lağvedilen ordusunun eski mensupları kurulan yeni Orduya davet edilmiş, katılmak istemeyenlere emekli maaşı ödeneceği vaad edilmiştir. Bu tür çağrı ve toplantılarda mesafe alınması için, karşılıklı güvenin sağlanması, Şiiler ve Kürtler tarafından Irak'ın birliği adına bazı önemli tavizlerde bulunulması, Irak Anayasasında revizyona gidilmesi, zorunlu görülmektedir.

Irak Sorununun Çözümü için Uluslararası Planda İşbirliği

Öneriler içerisinde Bush'u en fazla zorlayacak olanı, başta komşu ülke konumuna sahip İran ve Suriye olmak üzere, uluslar arası platformda Irak'taki gelişmeleri etkileme yeteneğine sahip ülkelerle **“yapıcı bir diyalog ve bağlantıya girilmesi”** istemidir. Rapor bir bakıma **“dediğim dedik, çaldığım düdüğü”** anlayışı ile Bush'un **“yabenden yanasın ya da karşımda”** söyleminden ciddi bir geri adımı ifade ediyor.

Dünya'nın bilinen petrol rezervlerinin yüzde 40'na sahip Irak'ın İstikrarı, bir anlamda Ortadoğu ve Dünyada barış ve istikrarın temel şartıdır.

Bu nedenle, başta Ortadoğu petrolerine bağımlı ülkeler olmak üzere, dünyadaki bütün ülkelerin Irak sorununa çözüm bulunmasına katkı sağlama çağrılarına olumlu yanıt vereceği, teorik olarak düşünülebilir.

Bunun teoriden pratiğe dönüşmesi için, dünya politika ve ekonomisinde ağırlığı olan ülkelerin, sağlayacakları destekle yabancı bir gücün bölgede hâkimiyet kurmasına yol açmayacağından emin olmaları gerekmektedir. ABD Irak konusunda uluslararası işbirliğini gerçek anlamda hayata geçirebilmesi için, ABD'nin bazı güvenceler vermesi gerekecektir.

Güvencelerin içerisinde ABD'nin Irak'ın petrolerine sahip olma ve bölgeyi kendi nüfus sahası içinde tutma, Irak'ta daimi güç bulundurma gibi niyetlerinin olmadığı hususunda ikna edici hususların yer alması istenecektir.

İran ve Suriye

İran ve Suriye'nin Irak'ta yaşanan kaostan gerçek anlamda önemli çıkarları olmasa da, ABD ile işbirliğine girmeleri pek kolay olmayacaktır. Bush bu iki ülkeyi **“şer eksenli olarak”** ilan ettiği için, kendi manevra sahasını daraltmıştır. Her iki ülke, Ortadoğu'daki mevcut sorunların çözümünde aktif olarak yer almadıkça, ulaşılabilecek her türlü çözümler havada kalacaktır. Ortadoğu'daki bütün sorunlar birbiri ile yakından bağlantılıdır. Önce İran ile ilgili bazı tespitlerde bulunalım:

İran, stratejik konumu, gücü ve Ortadoğu'daki bağlantıları ile birlikte, özellikle Irak'ın bölgedeki dengeleyici gücünün ABD tarafından tahribinden sonra, bölgenin süper gücü konumuna gelmiştir. İran'ın onayı olmadan Irak'ta barışın sağlanması, imkânsız olmasa da çok zordur. ABD'nin, İran'ın zenginleştirilmiş uranyum elde etme projesine karşı, BM Güvenlik Konseyi'nden istediği yaptırımlar, Rusya ve Çin tarafından veto edilmekte veya sulandırılarak anlamsızlaştırılmaktadır.

Hatemi döneminde İran, Taliban konusunda ABD ile işbirliğine girmiş, İran Cumhurbaşkanı'nın ABD ile daha yakından ilişki kurma yolundaki istemi, Bush yönetiminde geri çevrilmiştir.

Bir bakıma İran'da radikallerin güçlenmesinde ABD etkisi olduğunu söylemek, sanırım yanlış olmayacaktır. Bir ülkeye dış baskılar arttığında halkın hükümetleri etrafında daha fazla kenetlenildiği bilinen bir gerçektir. İki ülke arasında çeyrek asrı aşan bir süredir diplomatik ilişki bulunmamaktadır. Bu gerginlik sürecinde ABD kimliği, İran'da yetişen yeni neslin dimağına **“büyük şeytan”** olarak kazanmıştır.

Çok eskilerde kalsa da, İran halkı, ilk milliyetçi liderleri Musaddık'ın devrilmesinde ABD'nin oynadığı başrolü, 300.000 İranlının hayatını kaybettiği İran-Irak savaşında, ABD'nin Saddam'ı desteklemesini, 300 hacıyı taşıyan İran sivil hava yollarına ait uçağın Körfez suları üzerinde Amerikalılarca düşürülmesini unutmamıştır.

Irak konusunda iki ülkenin işbirliğine girebilmesi için öncelikle ilişkilerde bir yumuşama sürecinin başlatılması gerekecektir.

Bu kapsamda ABD'nin, başta BM gündeminde olan İran ile ilişkili konularda daha esnek ve barışçı açılım sergilenmesine ihtiyaç vardır. Uluslararası kamuoyunun ve İran Halkının desteğini sağlayıcı, yeni ve yapıcı yaklaşımlara -

nekadar kökten dinci ve muhafazakâr olursa olsun- İran Yönetimi ilgisiz kalamaz. Bu arada İran Cumhurbaşkanı Ahmedî Nejat'ın yurt içindeki popülaritesinin, Bush'unkine benzer bir düşüşün içinde olması ilginç bir rastlantı olarak dikkatleri çekmektedir. Son mahalli seçimler ile **“Uzmanlar Meclisi”** (Meclis-i Obergan) seçim sonuçları bunu teyit eder niteliktedir. Cumhurbaşkanı'nın yakın müttefiki Ayetullah Mesbah Yazdi taraftarları 86 kişilik uzmanlar Meclis'inde çoğunluğu kaybetmiş, Rafsanjani taraftarları seçimde başarı kazanmış bulunmaktadır.

Bu seçim sonuçları ile ABD'deki seçimler arasında enteresan bir bağlantı kurulabilir. İran'da geçerli olan **“Velayet-i Fakih”** sisteminde yer alan Uzmanlar Meclisinin, Hamaney'den sonra ülkenin mutlak lideri olacak kişiyi seçmek gibi önemli bir işlevi bulunmaktadır.

İran nüfusunun bölgede giderek artması, nükleer güç haline gelme olasılığı, başta Körfez ülkeleri olmak üzere, bazı Arap ülkelerinde de tedirginlik yaratmış görülmektedir. Nitekim yakın geçmişte, Körfez İşbirliği Konseyi (Suudi Arabistan, Kuveyt, Umman, Bahreyn, Katar, Birleşik Arap Emirlikleri) nükleer enerjiye sahip olma yolunda karar vermiş bulunmaktadır.

Ortadoğu'da nükleer silahların yayılmamasını önlemenin en gerçekçi yöntemi, İsrail'i de kapsayacak şekilde, **“bölgenin tümüyle nükleer silahlardan arındırılması”** yolunda bir anlaşmaya varılmasıdır. Bölgedeki mevcut diğer sorunlar çözülmeden bunu sağlamak da imkânsızdır.

Suriye'de durum biraz daha farklıdır. Oğul Beşir Esat, babasının ne karizmasına, ne de liderlik yetenek ve tecrübesine sahiptir. Suriye'nin üzerindeki dış baskılar onu ülke içinde ve dışındaki aşırı unsurlarla ittifaka zorlamıştır. BM Güvenlik Konseyi'nin baskısı ile Lübnan'daki askeri varlığını geri çekmesine karşın bu ülkedeki nüfusu eksilmemiştir. Eski Lübnan Başbakanı Refik Hariri'nin katli ile ilgili olarak BM'ce sürdürülen soruşturmanın ağır baskısı altında olan Suriye'nin, bölgedeki müttefikleri İran, Hizbullah ve Hamas'tır. Geçtiğimiz Kasım ayı sonlarında Irak ile diplomatik ilişkileri tekrar kuran Suriye, bu ülke ile **“Güvenlik ve Ekonomik İşbirliği Anlaşması”** imzalamış bulunmaktadır. Bu gelişmelerde İran'ın arabuluculuğu yadsınamaz.

Suriye'nin Irak konusunda atacağı adımların da İran'la akortlu olacağı kuşkusuzdur. Suriye'nin gerçek anlamda ABD ile yapıcı bir işbirliğinde bulunması için isteyeceği önemli bir bedel bulunduğu bi-

linmektedir.

Bu bedel de, Suriye'nin 1967 savaşında kaybettiği Golan Tepeleri'nin belli şartlarla da olsa kendisine geri verilmesidir. Bu da bizi, Baker-Hamilton Raporunda yeterince vurgulanmadığını gördüğümüz bir sonuca götürmektedir:

Irak dâhil Ortadoğu'da gerçek anlamda barışın sağlanması, Arap-İsrail sorunun çözümüne bağlıdır. Ortadoğu'da her ülke kendi mevzilerini güçlendirmeye çalıştığı bu dönemde, barışın ufukta görülebilmesi, mucizelere bağlı kalacaktır. Ortadoğu'da barışın koşulları ise, ayrı bir incelemenin konusu olacaktır.

Bölgedeki Diğer Ülkeler:

Irak'ta Şiileri iktidara taşıyan, bölgede İran'ın nüfusunun artmasına yol açan ABD'ye karşı diğer Arap ülkelerinin oldukça mesafeli davrandıkları gözlenmektedir. Bu ülkelerin Irak yönetimi ile ilişkileri en alt düzeydedir. Büyük bölümü Irak'taki büyük elçiliklerini kapatmış bulunmaktadır. Irak'taki Sünni direnişçilerin, hükümetler düzeyinde olmasa bile, petrol zengini işadamlarınca desteklendikleri bilinmektedir. Bu gruba dahil ülkelerin Baker-Hamilton raporunda yer alan önerileri destekleyecekleri kabul edilmekle birlikte, İran'ın devreye sokulmasını sabote etmek için (özellikle Suudilerin) ellerinden gelen her şeyi yapacakları beklenmektedir.

Kazalar ve Kurbanlar Ülkesi Türkiye

Baker-Hamilton Raporunda bir iki satır dışında Türkiye pek yer almıyor. AB kapısında Ulusal Onurumuzla nasıl dalga geçildiğini anlatmaya lüzum yok sanırım. Başbakan Erdoğan meclis kürsüsünden **“Haremime giriyorlar!”** **“İhanet-i Vataniye”** söylevleri verirken, ciddi bir tavırla eleştirilerde bulunmak **“abesle iştigal”** anlamına gelecektir. Bu nedenle okurları daha fazla sıkmamak için, yazımı mizahi benzetişlerle sonlandırmak istiyorum.

Koşuştuktan, nutuk atmaktan oturup düşünmeye pek vakit bulamayan **“Ulusumuzun necip evlatları”**, tepinmeyle ortalığı toz dumana çevirdiklerinden; ileriye görmede, doğru adım atmada, doğru iş görmede giderek daha fazla zorlanıyor.

Eldeki **“tasarrufsuz ampulün yeşil ışığı”** çıkmaz sokakların ve toz bulutlarının ötesini aydınlatmada yetersiz kaldığından, her türlü kaza ve bela sanki kaderimiz oldu! Erenlerin nafile **“ince diplomasi”** ve **“ince ayar”** çabaları, toplumsal

yaşamımızın renkli **“temaşasına”** dönüştü. Bu **“Orta Oyunu”**nda, uluslararası hava alanımızda bir **“deve”** kurban edilmesi, temaşanın üzerine **“tüy dikti”** denebilir.

“Atı alan Üsküdar’ı çoktan geçtiğini”, Üsküdar’ın başına gelenlerden sonra da fark edemeyenler umarım kalmamıştır. Geçmişin **“kanlı mı olsun, kansız mı olsun”** ve de **“kadayıf”** tartışmalarının yerini, günümüzde, **“Ninja giysilerinin 864 rakımlı tepede kişileri üşütüp üşütmeyeceği, terletip terletmeyeceği”** gibi daha anlamlı tartışmalara terk etmişe benziyor. Toplumsal kıvamımız, **“kıyam ve kıyametın ayak seslerini”**, eğlencenin bir parçası sayanların tevekkülüne kendisini kaptırdı ise, vay halimize! Gel de bu noktada Aziz Nesin’in **“Ah biz eşekler...”** fıkrasını anımsama!

İnce diplomasi ve ince ayarların daha neleri getirip, neleri götüreceğini hep birlikte göreceğiz. Yönetimimizin başında eski bir futbolcu bulunmasının bitmez tükenmez **“avantajlarını”** yaşamaktayız. Ancak, futbolcumuzun son dakikada, **“paslaşmadan gol atma hevesleri”** bizleri hep panik atağa sürüklediğinden, bir daha bu tür kahramanlıklara yeltenmemesini istirham ediyorum. Sporun atlı olanının seçilmesi, **“elbet bir gün hayırlara vesile olacağından”** tercih sebebidir.

Bu arada Sayın Erdoğan’ın aklımı karıştıran Meclis kürsüsünden sarfettiği **“harem ime saldırıyorlar”** sözünden **Emine Hanımefendiyi** mi, yoksa kendi **“harem-i ismetini mi”** kastettiğini açıklaması -spekülasyonların önlenmesi bakımından- uygun olacaktır.

Bütün işaretler mevcut iktidarın son perdeyi oynamakta olduğunu gösteriyor. Bu olumsuzlukların aşılmasının şartı, umudun yitirilmemesidir. Karanlıktan aydınlığa çıkışın yolu ve işaretleri, yavaş yavaş ortaya çıkıyor, çıkacak! Siyasi Partilerimizden ilk defa ciddi ciddi **“Sine-i Millete Dönüş”** sinyalleri verilmeye başlandı. Yalnız büyük şehirlerde değil, Anadolu’nun en ücra yerleşim birimlerinde bile, Ulusal onur ve bağımsızlığımızın simgesi Türk Bayrağının ebatları büyütülmeye ve daha yükseklerde dalgalamaya başlandı. Bu Masumane eylemler, elbette anlayabilenler için, **“bir tür başkaldırı”**dan başka bir şey değil!

Türk Ulusu, Ulusal onurumuzun ayaklar altına alınmasına, teslimiyetçi davranışlara, başta laik devlet düzenimiz olmak üzere Cumhuriyetin kazanımlarını aşındırma girişimle-

rine, devlet kurumlarımızı mescide ve tekkeye çevirme gayretlerine ve de Atatürk’ümüzü unutturmak çabalarına, toplumsal ve bireysel direnişimizi önce bayraklarla göstermeye başladı. Elbet arkası gelecektir. Cumhuriyetimizin ne özverilerle kurulduğunu unutmayan Ulusumuz ve onun Aydınlık Bekçileri, Anayasada nitelikleri belirlenmiş Cumhuriyetimizin hangi yol ve yöntemle olursa olsun renk ve şekil değiştirilmesine asla geçit vermeyecektir.

Bu inançlarla ulusumuza ve tüm okurlara nice mutlu yeni yıllar ve mutlu bayramlar dilerim.

(*) *Guardian* 06.12.2006 (James Randerson)

(**) *Bknz. Maya Ekim 2005. (Constructive Instability-Nata Sharamsky)*

(***) *Guardian* 20.12.2006 (Suzanne Goldenberg)